

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 4. Vtrùm Deus vnam creaturam in alià; aut ex alià cognoscat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

Maior igitur, aut minor perfectio medij entitatiua nihil refert, quominus Deus in illo, vel ex illo perfectissime cognoscat aliud obiectum; dummodo ad hoc cognoscendum sua natura tale medium obiectiue determinet: maxime, cum vis intellectiua Dei affatim supplere possit, quidquid defuerit ex parte talis determinationis, vt cognitio ex illa procedens perfectissima euadat, vt satis ex haecenus dictis comperitum est.

Propositio 2.

40 Cognitio, qua Deus ex se ipso cognoscit creaturas non abstractiua, sed perfectissime quiditatiua, siue intuitiua est.

Quoniam intellectus diuinus ad cognitionem abstractiuam moueri non potest, sed tantum ad perfecte quiditatiuam, siue intuitiuam, vt ex doctrina data disput. 23. quest. 6. a num. 150. & alias saepe repetita satis est notum.

41 Iam vero, quod creatura a Deo distincte, & in particulari, non vero confuse, & in communi cognoscatur, dum eas in se, & ex se cognoscit, certius est, quam, vt in quaestione vocari possit. Quia cognitio confusa, aut abstracta rationem communem prorsus repugnat Deo, vt diximus disput. 23. quest. 1. proposit. 3. & satis ex se notum est. De quo latius tractat Ruiz disput. 12. de Scient.

QVAESTIO IV.

Vtrum Deus vnā creaturam in alijs; aut etiam ex alijs cognoscat.

Propositio 1.

42 Deus plurimas creaturas in alijs creaturis cognoscit tanquam in medio, vel obiecto determinante.

Ita Ruiz disput. 12. de Scient. sect. 3. Ratio ex dictis in praecedentibus quaestionibus satis est nota. Quia multa imprimis sunt creaturae cum alijs connexae metaphysice. Ergo in illis non potest non cognoscere Deus eas, cum quibus connectuntur. Antecedens est certum. Consequentia ex saepe dictis liquet. Quia connectio metaphysica sufficiens determinatum est, vt Deus in re connexa terminum connexionis cognoscat. Nequit igitur eum non cognoscere. Deinde saepe alia creatura ad alias pertinet vel tanquam effectus, vel tanquam affectiones, vel aliter, adeo, vt ista sine illis cognitis comprehendere non possint; tamen cum illis metaphysice non connectantur. Ergo, dum Deus huiusmodi creaturas, ad quas alia pertinent, perfectissime comprehendit, nequit non in illis eas alias, qua ad ipsas pertinent, cognoscere, vt potest quae ad posteriorum cognitionem, semel supposito, quod illa sint, non potest non per priores determinari ad easdemmet comprehendendas perfectissime. Antecedens huius discursus etiam est certum. Et

consequentia ex superioribus dictis notissima. Per quam doctrinam concludemus disput. 27. quest. 8. Deum, dum perfectissime comprehendit voluntatem indifferentem, in ipsa consensum liberum eius cognoscere, supposito, quod ille sit. Praeterea, Deum in quouis aggregato creaturarum indiuisim considerato cognoscere singulas, ex quibus constat, tanquam partes in toto. Nec noui in quouis obiecto prout connotante alterum cognoscere connotatum tanquam terminum connexionis semiextrinseca connotantis; ex dictis etiam in praecedentibus palam est.

Propositio 2.

Deus eas omnes creaturas, quas cognoscit in alijs, ex eisdem etiam cognoscit diuersa cognitione.

Ratio ex dictis etiam petenda est. Quia, quotiescunque vnum obiectum ad aliud cognoscendum determinat, idoneum medium illud est, vt Deus aliud non solum in illo, sed etiam ex illo cognoscat. Aliundeque hic duplex cognoscendi modus est Deo possibilis, vt saepe vidimus. Ergo. Quod autem non abstractiue, sed perfectissime quiditatiue, siue intuitiue cognoscat Deus alias creaturas in alijs, & ex alijs; ex dictis etiam in praecedentibus satis, superque constat.

QVAESTIO V.

*Vtrum Deus cognoscat non entia.
Et qua ratione.*

44 Non ens bifariam usurpatur. Primo pro negatione, siue carentia cuiusvis entis positivi. Secundo pro chymera impossibili: nam, licet haec ex suo conceptu obiectiuo sit quid posituum; quia tamen neque existens est, neque potens existere, iure non ens dicenda venit; sumpto videlicet ente, prout plerumque solet, pro potente existere, aut etiam pro existente. Quidquid sit, si sumatur, vt sumi etiam potest, & solet, pro essente, aut pro potente esse id, quod vnumquodque seu possibile, seu impossibile de suo quiditatiue est, iuxta dicenda postmodum. De vtroque ergo isto non entium genere agendum est in hac quaestione.

45 Pro cuius, aliarumque subsequentium resolutione multa sunt mihi supponenda summata, ac breuissime ex ijs, quae latius scripta habeo in Pharo Scient. vbi per otium a Lectoribus legenda, recognoscendaque sunt pro exacta, & plena intelligentia eorum, quae scribemus in materia praesenti. Suppono ergo primo ex dictis in Pharo Scient. disput. 10. quest. 1. statum quiditatiuum rerum realiter distinctarum a Deo (qui nihilo differt a veritatibus obiectiuis quiditatiuis, ac prorsus necessarijs earundem rerum) realiter quoque ab ipso Deo distinctum esse, vt pote identificatum realiter cum rebus ipsis. Quod cum communi praesertim antiquiorum late probatum habeo ibi proposit. 1. contra Recentiores quosdam putantes, eiusmodi rerum statum cum Deo esse identificatum realiter; atque ita Deum ipsum esse vnicum veri-